

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ЧЕТВЪРТИЯТ В ОГНЕНИТЕ ПЛАМЪЦИ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	3
1. Видението с последния златен образ на Вавилон	9
2. Звуковете на музикалните инструменти	16
3. Седмokratното разпалване на огнената пещ	32
4. Дрехите на Седрах, Мисах и Авденаго	41
5. Четвъртият в огнените пламъци	50

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Паднал на колене пред моя Господ и Спасител Исус, аз те моля да приемеш виденията в тази пророческа книга, като Небесен отговор. Отговор на всичките молитви, които Божиите чеда и до този миг принасят към Него. Понеже и след последния призив на Бог Отец, изявен в радикалното Му послание **“Излезте от нея, люде Мои”**, пак мнозина не успяват да излязат от блудницата. Дали защото са уплашени от гонението и омразата, или защото не искат да претърпят на угнетението и яростта, аз не зная.

Но днес съм повече от сигурен в едно:

Всемогъщият Бог е започнал извеждането на Сионовите пленници от Вавилон и няма сила под Небето, на земята или под земята, която да Го отвърне от намерението Му или да отмести простряната Му десница. Защото аз все още стоях в Пролома, когато забелязах как по цялата земя Божиите люде се опитаха да изпълнят свещеното повеление на Отца. И като се надигнаха от местата на запустение и мерзост, те направиха стъпки на вяра към Господния Хълм. Но точно тогава онази огнена пещ под Хълма усили многократно пламъците си. И като придоби вид на ужасно чудовище – отвори огнените си челюсти и изрева страшно против вярата им. А при все, че Сионовите пленници вдигнаха щитовете на вярата си, за да се предпазят от огнената заплаха, пак стана така, че щитовете на мнозина започнаха да изтъняват, а пламъците намираха начин да пробият вярата им и да се насочат към сърцата им. Ставаше така, че амбициран повече от всякога, духът на Антихрист събра всичката си възможна сила и ярост, за да спре излизането на Божиите чеда от блудницата Вавилон. И аз, като гледах от Пролома на това негово сплашване и мобилизиране, побързах да простра ръцете си към Бога и Отца, като извиках с всичката скръб и ревност на сърцето си:

“Милост, Отче мой! Милост за Твоите пленени чеда, които дяволът не иска да пусне от властта на блудницата. Милост за малките, неуверените, неутвърдените! Милост за наранените и слабите! Милост за човеците, които

дяволът е измамил и оковал с всичката сила на измамата и лукавството си...”

В тоя миг, докато виках в Пролома, аз не бях сам. Защото сърцето ми виждаше образите на молещи се Божии ходатаи и праведници, въздигнали се в Пролома от всичките кътчета на земята. Нещо повече – от самата земя полетяха викове и плачове, въздишки и ридания. И всички те – като една пълноводна река - се устремиха към обиталището на Всемогъщия.

Никога не бях виждал толкова силен вик за освобождение. Никога не бях виждал толкова силен плач и толкова много скръб по Бога. Защото погнусата от делата на блудницата по земята беше достигнала своя връх. И ето, че Отец наистина реагира. Защото Проломът просветля, както когато Слънцето изгрява над хоризонта. А тогава очите ми видяха моя Господ Исус Христос, Който слезе всред всичките Си ходатаи и слуги. И като ги докосваше с ръката Си, придаваше им Сила и ревност, за да продължат да стоят в Пролома. Така Той се приближи и до мен. И като ме докосна и запали с Неговия Огън, започна да ми говори, като казваше:

“Нима си мислил, че излизането от блудницата ще стане в един миг и без никакво усилие?”

“О, Господи мой!” – отговорих аз – “Та нали Ти ми даваше пророчески видения против тази блудница през последните седем години? И при все, че трябваше всички църкви да се просветят и утвърдят чрез думите Ти, пак само малцина напуснаха властта на Вавилон. И ето, че сега очите ми виждат как лъжепророкът на земята, който е духът на Антихрист, се амбицира и мобилизира всичките си демони и бесове, за да не изтърве никой от контрола на запустението си. Тъй, че онази огнена пещ под Господния Хълм стана твърде нажежена и страшна...”

“Точно така е, момчето Ми!” – отговори Исус и продължи:

“Но именно затова Аз ти показах във видение що ще рече угнетителен съд против Моите свидетели и последователи. Как мислиш тогава? Защо много от Моите не издържат на огъня в тази пещ? Защо не искат да превъзмогнат и да се закрепят в онази вяра, при която Единият Пастир води едно Стадо и Единият Младоженец има една Невяста?”

“О, Господи мой! Никак не разбирам отговора на въпроса Ти. Защото Словото Ти не призова страхливи и колебливи човеци, които се блъскат и завличат от всяка дяволска измама. Но за едни други човеци Апостол Йоан написа в Откровението, като каза:

“...също и ония, които са с Него, ще победят, които са звани, избрани и верни...”¹

А не сме ли ние Твоите Звани, Избрани и Верни, Исусе? Не сме ли ние тези, които ще се нарекат победители над Вавилон?”

Господ се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Укрепи сърцето си! Защото има още пророчески думи и видения, които да дадеш на Божият Верен остатък на земята. И сега ти казвам, че Аз наистина имам Моите Звани, Избрани и Верни. Те са човеците, които Отец Ми е прибавил още преди създанието на света. Те са, които Отец Ми е записал да се явят в скончанието на времената и да бъдат последното силно и славно поколение на Сион. А ти непременно трябва да Ме последваш. Защото сега ще те заведа в Божието Светилище. За да открия на сърцето ти тайни, замълчани от векове. Тайни, които ще направя явни, за да отговоря на всичките викове, въздишки и ридания по земята. И тази огнена пещ, която духът на Антихрист разпалва под Хълма, ще се превърне в място на собственото му унижение и поражение. Защото ще прекарам през нея невредими и неповредени всичките Си Звани, Избрани и Верни. А сега Ме последвай. За да говоря на сърцето ти в Дух на Съвършена Мъдрост и откровение...”

След тези Свои думи Господ ме прегърна със силните Си ръце, като ме въздигна от Пролома. Така, само след миг, пред очите ми се разкри Небесният Ерусалим. И ето, че Исус ме заведе при вратите на Божието Светилище, като ми казваше:

“Отец Ми те посочи да извикаш думите Му против блудницата – “Излезте от нея, люде Мои!”. И пак Той заповяда да се явиш пред Лицето Му. Защото там, където има излизане от блудницата, има и

¹ (Откровение 17:14)

страшен сблъсък на Вярата с вяра, на Слово със слово, на Пример с пример. И най-вече – на Огън с огън.

Как мислиш тогава? Не трябва ли Божиите Звани, Избрани и Верни да бъдат готови за този сблъсък? Не трябва ли Мечът на Духа да е излъскан, а щитът на Вярата – многократно укрепен? И най-вече – не трябва ли всичките Божии чеда да носят в сърцата си едно Лично докосване и утвърждаване от Отца Ми?”

“О, Господи мой! Какво мога да Ти кажа аз, освен да изповядам, че цялото ми сърце копнее за това Лично докосване от моя Бог и Отец?”

Моля Те – отвори вратите на Божието Светилище и нека Отец говори на слугата Си. Защото не искам онази огнена пещ под Хълма да бъде страшилище за Божиите чеда...”

Исус се усмихна на последните ми думи, а след това отвори вратите на Божието Светилище, като каза:

“Както между Сионовите пленници има подвизаване, за да влязат през стеснената порта, така и между Божиите пророци има подвизаване, за да явят от Пролома всичката Святост и Слово на Божието Сърце. Влез, Стефане! Защото Отец Ми те намери за достоен да прогласиш тайните на Неговите извечни намерения...”

Едва пристъпил пред вратите на Божието Светилище, аз паднах на коленете си, защото пред очите ми се яви Облакът на Божията Слава. И този Облак, като разпръскваше огнени светкавици по протежението си, погълна духа и сърцето ми, а аз чух твърде ясно думите на моя Бог и Отец, Който ми казваше:

“Сине човешки! Днес към Престола Ми тече река от земята. Река от човешки сълзи и въздишки, река от ридания и плачове, река от болка и непоносимо угнетение. Защото сърцата, които съм познал и родил с Духа Си, не искат да останат дори за миг сред мерзостта и запустението на Вавилон. Аз извирах чрез сърцето ти към Моите люде, за да излязат от блудницата! Аз им посочих греховете и нечестието на високопоставените! И пак Аз ще им разтворя съкровищницата на Святия Си Дух. За да дам на сърцата, които Ме любя, побеждаващия Пример, Слово и Огън. И да

направя всеки от Моите като смутител на дявола, и като победител над царството му.

Върви след Сина Ми, сине човешки! И запиши на книга всичко, което Той ще разкрие пред сърцето ти. Защото днес, когато си застанал пред Лицето Ми, мишцата ти вече владее над халдеите и ти имаш Моята Сила да съкрушиш и погубиш силата на лъжепророка...”

След тези последни и съкровени за сърцето ми думи, Облакът на Божията Слава се вдигна от духа ми. А тогава Исус пристъпи към мене, като ми казваше:

“Нека сега да те заведе в Божията съкровищница. За да ти дам Божието Всеоръжие против огнената пещ на лъжепророка...”

След тези Свои думи Исус ме възправи на нозете ми. И като тръгна напред в Божието Светилище, приближи се до врата от нежен планински кристал. А след това я отвори, тъй че пред очите ми заблестяха светлините на изобилие от скъпоценни камъни, украшения и свещени предмети. И докато аз не можех да си взема дъх от безпределното възхищение, което се разкриваше пред очите ми, Исус влезе напред в съкровищницата. Така Той се спря на едно място и повдигна златна Менора, на която горяха седем пламъка. А след това ми даде знак да се приближа до Него, като ми казваше:

“Виждаш ли тази Менора и запалените ѝ пламъци? Ето, казвам ти, че измежду многото скъпоценности и богатства в Отческата съкровищница, тя е една от най-скъпоценните. Защото тази Менора пази споменът за трима чудесни Божии мъже.

Мъже на Истинската Вяра!

Мъже на Истинската Святост!

Мъже на Божията Пламенна Любов!

Именно техният Пример от тяхното време Отец Ми иска да предадеш като пророческо видение и Слово за цялата Ми Църква на земята. Защото Примерът им не е обикновен пример. И Любовта и Вярата им не са обикновени вяра и любов. Защото тези тримата са Божият Отговор срещу угнетителния съд на Вавилон в последното време на земята. Тези тримата са Отческото благовестие и Отческият

Печат за всичките Звани, Избрани и Верни на земята. И чрез този Печат Отец Ми, Всемогъщият, прави възможно изпълнението на пророческите думи в Откровението:

“...също и ония, които са с Него, ще победят, които са звани, избрани и верни...”²

Ето, Аз за сетен път призовавам всички, които вярват в Мене, като им казвам:

Люде Мои! Укрепете сърцата си, понеже сте най-славното поколение на Сион, което живее в най-тежкото време на земята. Хилядолетия преди вас във Вавилон живяха трима Божии човеци – Седрах, Мисах и Авденаго. И във време, когато дяволът поиска поклонение пред златния му образ от всичките племена, народи и езици, тези трима Божии човеци се покланяха на Божията Свята Менора и държаха прозорците на стаите си, обърнати към Небесния Ерусалим. Тяхната Вяра, техният Пример и тяхната Любов Отец Ми запечата като Свое Отеческо благовестие и Небесен Печат за всички, които искат да се нарекат Звани, Избрани и Верни. Звани като Седрах, Избрани като Мисах и Верни като Авденаго! И днес, когато дяволът е издигнал заплахата на огнената си пещ под Хълма Господен, вие трябва да преминете през пламъците на тази пещ с Вярата, Примера и Любовта на Седрах, Мисах и Авденаго! За да видите Мене, Който съм Четвъртият в огнените пламъци! Защото Аз ще обгърна сърцата ви с Огъня на Божията Любов, който е посилен от пламъците на дяволската ярост и омраза...”

След тези Свои думи Исус посочи с ръка към светилата на Менората, като ми казваше:

“Сега двамата с теб ще преминем през светилата на тази Менора. За да те направи Отец Ми свидетел не на древната, но на последната огнена пещ и на последния златен образ, с който дяволът засенява целия свят и иска да покори всичките човеци...”

² (Откровение 17:14)

1. ВИДЕНИЕТО С ПОСЛЕДНИЯ ЗЛАТЕН ОБРАЗ НА ВАВИЛОН

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

В Библията има много и прекрасни примери за вдъхновение, ревност и подражателство. И ако Отец е направил така, щото тези примери да останат завинаги във Вечното Му Слово, то е, понеже светът остава същият пред очите му. Дяволът е същият. Греховете са същите. Заблудата е същата. И пораженията от дяволската измама са същите.

Какво трябва да правим ние, като последно поколение на земята? Не е ли това, щото да разпознаем лукавството на дявола, така, както са го разпознавали поколенията преди нас? Не е ли това, щото да прибавим към примера на древните и наш съвременен пример? Не е ли това, щото да се възпротивим на дявола с всичката вяра на сърцата си каквото и да ни коства това?

Но ето тук, в костването, човеците се огъват и оставят дявола да ги победи. Те не искат да платят цената, за да бъдат поколение на Божията Святост. Те предпочитат измамния мир с княза на този свят вместо болезнената война против него. Нещо повече – за такива човеци дяволската лъжа става Истина, а Божията Истина става лъжа. А тогава и дяволът става като Бог, а пратениците на Бога – като слуги на дявола.

Преди хиляди години на едно поле във Вавилонската област цар Навуходоносор въздигнал златен образ. Този образ бил най-страшното въплъщение на сатанинското лукавство. Изграден от златния метал на благоденствието и богатството, самият образ поискал поклонение от всички човеци на земята. И хората, които му се поклонили, никак нямали Разум и Мъдрост, за да проумеят, че зад самия златен идол стои личност, скрита в измамата на своето присъствие. Нещо повече – гледайки на алтернативата да изгорят в пламенната огнена пещ, човеците дори и не искали да помислят, че е възможно да се откажат от поклонението си. А най-вероятно всеки от онези поклонници стискал в ръцете си ако не кесия, то поне една златна монета. И гледайки на огромния златен идол, който се

издигал на шестдесет лакти към Небето, си давал сметка, че златната му монета е като една малка частица от самия златен образ.

Как тогава да не се поклони на образа, след като собствената му паричка е дошла от същото злато, послужило и за направата на идола? Как да откаже да наведе главата си пред зоркия поглед на вавилонския цар, след като труда му, усилията му и всичкото му съществуване са все заради златната монета, която стиска в ръката си? И как да не приеме в сърцето си, че ако той със златната си монета може да купи малкото, то самият златен образ на полето Дура е силен да купи собствената му душа?

Ето така са стояли нещата в онова древно време. Време, когато хората са ходели с погледи, наведени надолу. Време, когато никой не е виждал по-голяма сила от силата на златото. Но дори тогава Отец е потвърдил с Печата Си Свои люде. За да покаже на дявола, че златният му образ е способен да измами и погуби мнозина, но не всички. И онази древна победа на Седрах, Мисах и Авденаго съкрушила дявола повече, отколкото го възрадвали милионите безропотни поклонници. Защото след чудото в пламенната пещ никой във Вавилон вече не говорил за златния образ на Навуходоносор, но всички свидетелствали за това, че в огъня на пещта влезли трима, а се явили четирима. И Четвъртият, по Образа Си и Славата Си бил като син на боговете.

Как мислиш, братко мой? Защо ти говоря с такива думи преди видението, което Господ Ми разкри във всичката Си Благост и Милост? Не затова ли, за да разсъдиш, че нещата днес отново се повтарят? Не затова ли, за да повдигнеш погледа на сърцето си нагоре? И като погледнеш от Небето към земята, да видиш и проумееш, че дяволът не е забравил нищо старо, и не е научил нищо ново. Защото и днес има Вавилонско поле и златен образ, въздигнат на него. И ако древният златен образ беше локален, то днешният златен образ е тотален. Ти знаеш ли разликата между локално и тотално? Тя е такава, щото локалното касае отделно място, докато тоталното касае всички места. Тъй, че на локалния Вавилон в древността е отговарял частичен златен образ, докато на тоталния Вавилон в днешната съвременност отговаря един златен образ, който сам по себе си е дяволско лъжеучение, служещо за изродяване и поквара на човешките сърца. И ако

на онова локално поле Господ смути дявола с трима Свои човеци, то на днешното тотално поле Той ще го смути с три поколения на Своя Отечески Печат.

Поколенията на Званите, Избраните и Верните.

Затова нека отново да те направя свидетел на думите, които Исус ми проговори, миг преди да ми покаже и самото Си видение. Ето какво ми каза Той:

“Сега ще дам видение на сърцето ти. Видение за всички, които Ми вярват и все още помнят, че не с тленни неща, злато и сребро, са откупени от суетата и греха на света, но със скъпоценната Ми Кръв. Тъй че в това видение ти ще видиш нещата такива, каквито са в действителност. Защото е време всички Мои да престанат да гледат и мислят локално, но да видят нещата тотално.

Как мислиш тогава? Не са ли без Мъдрост и Разум ония, които не могат да надскочат собствената си локална църква, за да гледат на Господа и на Святата Му Църква? Не са ли безумни човеците, чийто поглед е земен и плътски, та да не забележат, че днес е време не на локален, но на тотален сблъсък между Сион и Вавилон?

Най-малкото кажи Ми: Ако поставиш къртици до гълъби, то кои от тях ще гледат локално и кои – тотално?”

“О, Исусе! Къртиците ще гледат локално, понеже не могат да напуснат мястото на пръстта, в която ровят. Докато гълъбите ще гледат тотално, понеже крилата им ще ги издигнат високо – до самия Пролом, откъдето Ти говориш на сърцето ми. А от този Пролом земята е като на длан и всичко се вижда твърде ясно...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Виж тогава нещата, както ги вижда Белият Гълъб на Отца Ми. Защото на земята е дошло най-проклетото време. Времето на съблазнителния златен образ, с който Вавилон ще погълне всичките земни и плътски човеци...”

След тези Свои думи Исус посочи надолу от Пролома, към самата земя. А тогава очите ми видяха гигантски златен образ, въздигнат върху континента

на безграничното богатство и просперитет. Самият образ беше приел твърде измамливи и изкусителни черти. Той приличаше на моя Господ Исус. И скулпторите му, в желанието си да го изкусурят докрай, го бяха направили с прободени ръце и нозе. Те дори бяха сложили и трънен венец на главата му. С тази разлика, че всичко в образа беше от злато. И самият образ не беше неподвижно застинал, подобно на някой древен идол. Но от него бликаше постоянна енергия. Тази енергия извираше от пръстите и дланите на ръцете му, понеже невидими вентилатори раздухваха буря от постоянно падащи банкноти. Тази енергия извираше от очите му и от устните му, тъй че всеки, застанал близо до него, слушаше думи, които гласяха:

“Аз съм Исус, господ на сърцето ти и душата ти. Поклони ми се, за да те благословя и направя свидетел на благоденствието си...”

Тази енергия действаше дори и от нозете на златния идол, където бяха положени хиляди златни мрежи, въжета и примки, готови да уловят нозете на човеците, които биха му се поклонили. И аз, като гледах на гигантския златен идол, побързах да се обърна към моя Господ, като Му казвах:

“О, Исусе! Та не е ли този златен идол самият дух на Мамон, който услужливи теолози и книжници са маскирали и изваяли, за да прилича на Тебе? И не привлича ли този златен образ всичките земни и плътски човеци, които си вярват, че именно такава е Спасението, Благовестието и Вечния Живот?”

“Точно така е. Този златен идол на последното време е духът на Мамон, когото многократно си поразявал с Меча на Божия Пророчески Дух. Но Аз сега искам всички Мои да видят и проумеят, че в измамата на своето безгранично лукавство Мамон не се изявява като Мамон.

Не! Той се изявява като Исус! Той измамно се превъплъщава, за да изглежда като Мен! Защото никой от поклонниците му не иска да вярва, че получава користи и богатства от самия дявол. Но всеки от безумните и сребролюбивите приема, че се покланя и служи на Небесния Бог и на Неговия Син. И никой от тия поклонници не иска

да си спомни думите Ми, че не е възможно да служиш на двама господари. Защото към единият ще се привържеш, а другият ще презираш. Колко повече – когато приемеш измамата в сърцето си за Истина. Измамата – че Аз съм Господ, Който заповядвам на Църквата Си да събира съкровища в земните места и да богатее в земното, а не в Небесното. Кажете Ми тогава – може ли сърце да богатее в земното, а да придобие Небесното? Не е ли земното толкова по-долу, колкото и Небесното е толкова по-горе?”

“Така е, Исусе! Но никой от хората, направили стълпотворение при този идол, не иска да признае и изповяда, че се покланя и служи на някой друг, освен на Тебе. Те са приели, че вече са спасени и осветени, а просперитета и богатството са само допълнения и Небесни поощрения за упражняването на вярата...”

Господ замълча при последните ми думи. А след това отново проговори, като ми казваше:

“Ето точно тук настъпва проблемът! Точно тук, в упражняването на вярата! Защото това упражняване непременно ще доведе до страшен сблъсък едни свидетели против други. Така земните свидетели на златния идол ще свидетелстват с богатството си на земята, докато Небесните Ми свидетели ще свидетелстват с богатството си на небесата. И в този сблъсък на свидетелства всеки ще намери сетнината си и ще определи съдбата си във Вечността.

Кажете Ми тогава – човек не свидетелства ли според това къде е сърцето му? И няма ли сърцето да свидетелства за богатството, от което е било уловено?”

“Така е, Господи мой! Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата. Тъй, че земното богатство ще намери амвоните, където го аплодират земните хора, а Небесното богатство ще намери амвоните, където му се покоряват Небесните хора...”

“Виж тогава, че този златен идол на земята няма да стои просто така и да чака хората да се съберат при него. Не! Той ще разгърне кампания по цялата земя, както и цар Навуходоносор разгърна

някага кампанията при полето Дура. А каква беше кампанията на древния халдеец?”

“О, Исусе! Той придаде огромна важност и тържественост на поклонението пред златния идол, та всичките поклонници да бъдат доведени до респект от образа и до единомушие в мерзостта си...”

“А каква беше важността и тържествеността на поклонението? И какво използва Навуходоносор, за да доведе до опиянение и омайване всичките човеци?”

“Господи мой! Вавилонският цар събра целият музикален елит на Вавилон. А след това издаде указ, като каза:

“Вам се заповядва, племена, народи и езици, щото когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да паднете та да се поклоните на златния образ, който цар Навуходоносор е поставил; а който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен сред пламенната огнена пещ...”³

“Значи, както сам се убеждаваш, се появяват още едни участници в поклонението пред златния образ. И това са музикантите. Така ли е?”

“Точно така е, Исусе!”

“Как мислиш тогава? Обикновени музиканти ли събира Сатана в това последно време, когато е издигнал духа на Мамон, като златен идол на земята? Какво са тук тръбата и свирката, арфата и китарата, псалтира и гайдата? Какво изобщо представлява целият дяволски оркестър, събран пред идола?”

“О, Господи! Тези музиканти, без всякакво съмнение, са проявителите на сатанинското засеняване. Защото дяволът, който някога е бил засеняващ херувим, едва ли би пропуснал да изяви силата на извратената си мъдрост...”

“Нещо повече, момчето Ми! Именно извратената мъдрост на Сатана е главният диригент и режисьор на цялото поклонение пред златния образ. Затова Аз ще ти покажа отблизо що ще рекат

³ (Даниил 3:4-6)

всичките тези музиканти и техните инструменти, с които толкова успешно омаяха и опияниха църквите на Вавилонското тщеславие.

А сега тръгни след Мен. Защото ще слезем при самия златен образ. При засеняващите музиканти, на които дяволът е поверил успеха на цялото си лъжеблаговестие. И едва когато всички Мои видят и проумеят какво са тръбата и свирката, арфата и китарата, псалтира и гайдата, Аз ще им покажа защо Седрах, Мисах и Авденаго излязоха невредими от пламенната пещ...”

След тези последни думи Господ ме прегърна и така двамата с Него слязохме при самия златен идол и при цялата музикална процесия на дявола.

2. ЗВУКОВЕТЕ НА МУЗИКАЛНИТЕ ИНСТРУМЕНТИ (СИЛАТА НА ВАВИЛОНСКОТО ЗАСЕНЯВАНЕ)

Братко мой! Верни ми приятелю!

За изминалите години Исус ми даде щастието и привилегията да се приближа до Него. А когато се приближих достатъчно, то тогава проумях, че Силата на Небесното благовестие е скрита в онези проявления на Святия Божий Дух, които Словото ни разкрива, като определени музикални инструменти. Така сърцето ми забеляза Небесната Тръба, която Исус дава на слугите Си, пророците. Така забелязах и свирката, с която Божията Мъдрост праща Своите чеда, за да призоват на покаяние всред пазарищата на Вавилон.

“Свирихме ви и не играхте, ридяхме, а не плакахте...” – тези думи са ти познати, нали? А не ти ли е позната и осмострунната Арфа на Давид, с която Божиите хвалители ще пеят Песента на Моисея и на Агнето при стъкленото море? Сам се убеждаваш, че Господ наистина е имал Своите помазаници на земята. И те са, които са изявявали Силата на Небесното благовестие, за да призоват и съберат Божиите чеда на Господния Хълм. И така да изпълнят писаното:

“Всички вие жители на света, и вие обитатели на земята, гледайте, когато се издигне знаме на планините, и слушайте, когато засвири тръбата; защото така ми рече Господ: Ще съм безмълвен, и в обиталището Си ще гледам, като светло греене по пладне, като росен облак в жетвена жега...”⁴

Дали обаче всичките жители на света гледаха към Знамето на Хълма и чуха звука на Божията Тръба? Дали всичките човеци се възхитиха и покориха на Примера Господен, за да се оставят от земните си влечения, страсти и грехове? Не стана ли другото, а именно – че дяволът заложи на плътската похот, егоизъм и алчност на човечите? И под самия Господен Хълм той не им ли предложи звуците на друга тръба, на друга свирка и на друга арфа? Истината е, че никога не е имало по-грандиозно творение на сатанинското лукавство от оня златен образ, на който дяволът даде името

⁴ (Исайя 18:3-4)

“Исус”. Въздигнат през последните няколко десетилетия в страната на безграничния просперитет, този златен образ стана най-могъщ съблазнител на човешките сърца и души. Неговата валута стана царица всред всичките останали валути. Неговото благоденствие стана причина човеците да изоставят всичките си мечти по Небето и Небесния град на Исус. За да се появи формулата за човешко щастие, известна на целия свят като “американската мечта”. Мечта, която е силна да стигне до небостъргачите на Ню Йорк или до хотелите и казината на Лас Вегас, но която не може да пристъпи дори пред прага на Небесния Ерусалим.

Обществото, събрано край този златен образ на дявола, го нарече “Исус” и си създаде ново благовестие, което напълно да отговаря на мерзостта и запустението му. И както Небесното благовестие беше съпровождано от звуците на Божието засеняване, така и “благовестието” на Сатана беше съпроводено от звуците на собственото му засеняване.

Когато Господ Исус реши да ми покаже цялата музикална процесия на дявола, Той ме заведе в Божията съкровищница и постави пред сърцето ми златната Менора със седемте ѝ огнени пламъка. А след това ми заповяда, казвайки:

“Гледай, Стефане! Гледай през Светлината и Огъня на всеки от седемте пламъка на тази Менора. Защото само човек, пълен с Любов към Бога, може да разпознае Истината и да я отдели от заблудата на дявола. Защото докато древните поклонници на Вавилон стояха в мрака на дявола и бързаха да се поклонят на златния образ на Навуходоносор, Седрах, Мисах и Авденаго стояха на колене пред Менората и виждаха през Светлината на седемте ѝ пламъка цялата мерзост и беззаконие на древните люде.

И ето, Господ твоят Бог днес ти дава да гледаш през пламъците на тази Менора. За да разпръснеш мрака на последния Вавилон и да видиш музикалните му инструменти, пред които всички падат, за да се поклонят на златния образ, наречен “Исус”...”

След тези думи на моя Господ, вече гледах през първия от пламъците на Менората. И ето, че Святият Дух отведе погледа на сърцето ми при цялото човешко стълпотворение край последния златен образ. А тогава

забелязах и първият от музикантите на Сатана, който беше тръбач. Държащ златна тръба в ръцете си, той я надуваше с всичка сила, тъй че звукът от тръбата излизаше като послание към сърцата на всичките човеци. И с това послание тръбачът вече им казваше:

“Аз съм вашия господ и бог. И сега изпратих пророка си, за да ви научи на пътищата ми и да ви доведе до мястото на славата ми и великолепието ми. Поклонете ми се всички, за да намерите мир и благоденствие на земята. Паднете пред образа ми и го приежете в сърцата си...”

Едва чули звука на тръбата, към златния образ на дявола пристъпиха хиляди човеци. И като протягаха ръцете си и докосваха златните нозе на идола, откъсваха си от тях парченца злато, като ги слагаха в сърцата си. А тогава златото в сърцата им мигновено се превръщаше в ръжда, която нападна на собствените им духове, като ги разяждаше повсеместно и моментално. Това ме накара да отдръпна лицето си от първия пламък на Менората и да попитам моя Господ с всичката скръб на сърцето си:

“Какво ми даваш да видя, Исусе? Та това е страшно и ужасно. Защото, чули звука на тръбата, всичките човеци се приближиха до нозете на златния идол и побързаха да си вземат златни парченца от него. А когато сложиха златото в сърцата си, те мигновено ръждясаха...”

В отговор на думите ми Исус проговори, като казваше:

“Нека всеки от Моите да знае, че звукът на Вавилонската тръба, е измамата на лъжепророка. Тази измама, за която е писано в “Откровението”:

“И звярът биде уловен, и с него лъжепророка, който бе извършил пред него знаменията, с които измами ония, които бяха приели белега на звяра, и които се покланяха на неговия образ; те двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори с жупел...”⁵

И ако искате да видите същинската сила на тази измама, то забележете, че всеки от поклонниците взимаше късче злато от нозете на идола. А за какво служат едни нозе, ако не да вървят по пътя? Знайте тогава, че с нозете на Човешкия Син вие тръгвате от река Йордан, за да стигнете до Голгота, а оттам – да умрете за себе

⁵ (Откровение 19:20)

си и да възкръснете за Небето. Защото такъв е Моят Път. Докато нозете на златния идол тръгват от поклонението пред дявола в пустинята до най-мрачните и проклети дълбини на ада. Тъй че никой от поклонниците пред златния образ, които са сложили късче злато в сърцата си, няма никога да намери Пътя на Правдата, понеже вече е тръгнал по пътя на беззаконието.

И ето в това е силен лъжепророкът и звукът на тръбата му. Защото той съблазнява всичките земни човеци, като им показва просперитета и богатството на слугите си, имащи златни тръби, златни служения и златен рейтинг. Но каква е сетнината им? И не каза ли Апостолът Ми Яков на всички тях:

“Дойдете сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идват върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелства против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни...”⁶

Ето, предупреждавам всичките Сионови пленници, че на тръбата на лъжепророка може да се противопостави само Тръбата на пророк. И ако искате да превъзмогнете над лъжеблаговестието на Вавилон, приемете благовестието от Сион! Защото Тръба се възправя против тръба!”

След последните Си думи Исус посочи към втория от пламъците, като ми казваше:

“А сега погледни през този пламък. За да видиш втората от мерзостите, с която дяволът привлича човеците към златния си образ...”

Послушал Господ, аз погледнах през втория от пламъците на Менората. И ето, че пред очите ми стоеше вторият от музикантите на дявола, който държеше свирка в ръката си. Така той наду свирката си, а звукът от нея се превърна в послание, с което той им казваше:

“Няма разум оня, който бърза да бяга от божието докосване и просвещение. Няма мъдрост оня, който откаже да се поклони на образа на

⁶ (Яков 5:1-3)

бога и да стои в присъствието му. Поклонете се всички на образа му, за да се образувате и така да си придобиете мъдрост и разум. За да бъдете неговата мощна и благословена църква, която той издига като град на хълма и виделина на света...”

Дочули съблазнителния звук на свирката хиляди поклонници отново се завтекоха към златния образ. Но този път човечите се възкачиха върху нозете на идола, а след това продължиха нагоре, докато пристъпиха до самата му глава. И те, бъркайки в устата и очите на идола, изваждаха от тях дипломи и грамоти, като крещяха с огромно удоволствие:

“Ние сме образованите. Ние сме мъдрите. Ние сме разумните. Ние сме издигнатите и Исус свидетелства за нас, че сме погледът на очите му и говорът на устата му. Затова ще стоим в присъствието му и ще издигнем църквата му като виделина на хълма и като град, поставен нависоко...”

Думите им твърде много се харесаха на дяволския свирач. И той, като наду още по-пронизително свирката си, отново казваше:

“Покланяйте се, покланяйте се! И колкото по-голям е поклонът ви, толкова по-високо ще ви извиси господ. За да бъдете неговите уста и очи на земята...”

След последните му думи стълпотворението пред златния образ беше пълно. Защото избезумели и амбицирани повече от всякога, поклонниците бързаха да се възкачват при златната глава на идола, а след това да взимат от там скъпоценните си дипломи и грамоти.

Не можещ и секунда повече да гледам на тоталната мерзост, вършена от човечите, аз оттеглих лицето си от втория пламък на Менората, като казвах на моя Господ:

“Исусе! Не е ли страшно това? Та никой от тия измамници не познава Сърцето Ти! Защото ако биха Те познавали, те скоро трябваше да разберат, че Пътят до Твоята Мъдрост преминава през Смирението. Но кой от тия иска да потъне, когато случаят му дава възможност да се издигне? Кой от тия ще иска да си спомни писаното от Апостол Павел:

“Затова и аз като чух за вярата ви в Господа Исуса и за любовта, която сте показали към всичките светии, непрестанно благодаря Богу за вас, и ви споменавам в молитвите си. Дано Бог

на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде Дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство...”⁷

Та ето, че никой не иска да получи Дух на Мъдрост и на откровение от Отца, но всеки протяга ръце, за да получи диплома от златния идол...”

В отговор на думите ми Исус отново проговори, като казваше:

“И не би могло да бъде другояче при този златен образ. Тук дяволът лъже всички, които искат да царуват на земята, а не на Небето. Защото оня, който на Небето е цар, на земята е слуга. Но ако някой на земята е цар, то такъв е изгубил Небето.

Виж тогава дипломите на Вавилонската мъдрост. Виж грамотите, с които се купуват църковни постове и се раздават църковни титли. Има ли нещо по-съблазнително от това – да имаш документ от дявола, който те прави скъпо платен и високопоставен?

И ето затова при гласа на свирката всички търчат да се възкачат на идола. За да бръкнат в устата му и очите му и да вземат печатите на сатанинското благоволение.

Но Аз сега предупреждавам всички Мои, като им казвам:

Не можете да имате едновременно договор с дявола и договор с Бога! За единият от договорите непременно ще умрете! И ако искате да бъдете Мои очи и устни на земята, то се пригответе да потънете в Смирение, за да бъдете издигнати с Дух на Мъдрост и откровение. Защото Моите дипломи и грамоти не са хартия, но Пламенна Любов и Свято Миро, които не се придобиват в институтите и академиите на златния идол, но в Божието Светилище и пред Трона на Отца Ми.

Защо тогава и до днес се впечатляват от дипломираните, а не видите, че Господ царува в смиреномъдрите? Не знаете ли, че този звук на дяволската свирка ще съблазнява до самия свършек? И не проумяват ли, че докато Господ образува Своите Си, дяволът ще

⁷ (Ефесяни 1:15-18)

образова неговите си? И до самия свършек тази съблазън на Вавилон, идеща от свирачите му, ще кара мнозина да се покланят на златния образ. За да станат религиозни кариеристи в царството на човешкото титулуване, препоръчване и дипломиране. Но ако е толкова страшно засеняването на Вавилонската свирка, то какво ли ще е въздействието на Вавилонската арфа?”

Въпросът на Исус беше подтик за сърцето ми, тъй че погледнах през третия от пламъците на Менората. Така видях оня, който държеше арфата. Той прокараваше пръстите си през струните ѝ, като казваше на човешкото стълпотворение пред себе си:

“Бях издигнат при него, истинския бог. Аз видях рая. Бях в Едем и познах славата му, величието му, изобилието му. И сега той ме прати да докосна със струните на съвършеното му благоволение сърцата на всички, които искат да го познаят като бог на всяко изобилие, всяко богатство и всяко благословение. Затова сега паднете пред образа му и нека всеки от вас получи свръхдоза от духа му. Вземете си свръхдоза, божию люде! Защото днес е времето на най-голямото му благоволение на земята...”

Думите на този музикант бяха толкова изкусни и премерени, щото докара тълпите до възторг. Така мнозина се втурнаха към златния идол, като се качваха върху нозете му и бързаха да докоснат гърдите и най-вече – областта на сърцето му. А от самото сърце на идола започнаха да пращят малки стрели, като светкавици, които удряха човеците в сърцата, като ги зашеметяваха и хвърляха на земята. А падналите, като се хващаха за коремите си, се кикотеха с всичка сила, като викаха на всеуслишание:

“Исус ни даде свръхдоза! Ние преживяхме свръхдозата!”

Това знамение на златния идол накара музикантът още по-усърдно да опъва струните на арфата и да казва:

“Преживейте неговото докосване. Защото той ще ви направи като свидетели на собственото си сърце. Искайте свръхдоза и ще получите такава...”

И отново златният идол беше щурмуван от избезумели човеци, желаещи да получат от стрелите му. А това ме накара да кажа на моя Господ:

“О, Исусе! Не пророкува ли този музикант видения от собственото си сърце? И не залъгва ли маловерните, че е Твой пратеник, като призовава човеците да получават свръхдоза от Духа Ти...”

В отговор на въпроса ми Господ ми проговори, като казваше:

“Когато цял живот си бил част от общество, по чиито тротоари се търкалят наркомани, а подлезите му са пълни със захвърлени спринцовки, то първото, което ще ти дойде наум, за да събереш тълпите, е именно религиозната екзалтация от една въображаема “свръхдоза”.

Аз предупреждавам Моите чеда, че Святият Дух не е хероин и хашиш, нито кокаин и никотин, за да обвързвате докосването Му с понятия като “свръхдоза”. Но този златен идол, заради когото духът на Антихрист е събрал музикантите си, в действителност е именно духовният наркотик на дявола, сиреч, измамата, силна да омайва и отнема разсъдъка на уловените от нея. И ето тук е силна Вавилонската арфа. Защото тя твърде успешно отваря сърцата за демоните на мерзостта и запустението. Затова в обществата, уловени от звука на тази арфа, винаги ще има падане и кикотене, но никога няма да има скръб по Бога, придружена със ставане. Тъй че до самия свършек арфите на златния образ ще омайват сърцата и ще съблазняват плътските човеци.

Но ти виж следващия музикант на Вавилон. Защото неговата активност е повече от поразяваща...”

Послушал Исус, аз погледнах през четвъртия от пламъците на Менората. А тогава видях как на сцена пред златния образ подскочаше рок-китарист с черно кожено яке. Той не просто свиреше, но вилнееше с китарата си. Изплезил езика си, и тръскащ невъобразимо бързо главата си, със закачен микрофон пред устата си, той казваше на тълпите под него:

“Искате ли да бъдете поколение на рока? Поколение на рок-благовестието! Поколение на рок-хваление! Поколение на истинско поклонение пред него! Паднете и се поклонете пред силата на рока, който бог вдъхнови със собствения си дух! Нека пеем небесен рок-енд-рол! Нека

пеем небесен хард-рок! Нека пеем небесен хеви-метъл-рок! Нека с рок се приближим до Исус и да се поклоним на образа му...”

След думите му човеците под самата сцена буквално полудяха. Това амбицира още повече китариста, тъй че той започна да прави виртуозни изпълнения по струните на инструмента си. И колкото повече продължаваха изпълненията, толкова по-мътни и безизразни ставаха погледите на екзалтираните човеци. Те вдигаха ръцете си, правейки знаци с пръстите си, като викаха:

“Рок, рок... Исус, Исус... Бог е нашият хард... Исус е нашият метъл...”

И ето, че в един момент китаристът спря да пее. И като посочи златния образ зад себе си, извика:

“Нека се поклоним на Исус! Нека бъдем най-славно рок-госпъл поколение на земята. Той ни слуша! Той сега е тук! Той сега се изявява във всички ни...”

Думите на китариста накараха хиляди човеци да се приближат до златния идол и да започнат да му се покланят. Но никой от поклонниците никак не видя, че заедно с поклона си биваше улавян от златна мрежа, специално поставена пред идола. А това ме накара да извърна главата си и да попитам моя Господ:

“Господи мой! Не се ли изпълняват тук дословните стихове за духа на Мамон, с които Отец пророкува против него, като каза:

“Ще направя да престане шумът на песните ти; и звукът на китарите ти няма вече да се чува. И ще те направя гола скала, та ще бъдеш място за простиране на мрежи; няма да се съградиш вече; защото Аз Господ го изрекох, казва Господ Йеова. Така казва Господ Йеова на Тир: Не ще ли се потресат островите от шума на падането ти, когато ранените охкат, когато става клането сред тебе?”⁸

И ето, че духът на Мамон все още е в неговото си време на земята. Той е златен идол, когото безумните наричат Исус, за да паднат в мрежите му. И никой от тях никак не иска да види, че самата рок-музика ще рече, че е

⁸ (Езекиил 26:13-15)

музика, посветена на княза на Тир. И не ще ли да рече Тир "скала"? И не се ли превежда тази скала като "рок"?"

"Точно така е. Но никой от поклонниците, уловени от рок-музиката, няма никак да разбере това. Никой от поклонниците на това демонично хваление няма никак да разбере, че Небесният Бог не приема да Го хвалят със звуците на стържещ метал. Но именно тези звуци влияят катастрофално върху душите и сърцата на хората. Понеже ги разстройват непоправимо, за да станат лесни мишени за всякакво демонично влияние.

Затова днес заповядвам на всички Мои:

Изхвърлете рок-музиката от живота си! И нека ушите ви останат затворени за нейните най-страшни проявления – хард и хеви-метъл рока. Защото вдъхновението на тази музика не иде отгоре. И ако някой обвързва Името на Господ с мерзостта на Тирския княз, то е, понеже е дошъл на последното му поле, за да се поклони на златния дяволски образ и да падне в мрежите му.

Търсете музиката, която носи мир и утеха! Търсете хвалението, което влиза с трепет в смиреното сърце, а излиза със сълзите на покаянието и Небесната скръб по Бога. Защото само тогава Духът Ми ще намери простор и свобода в сърцата ви..."

Никога не бях виждал моя Господ толкова развълнуван. Но като си спомних за ужасните поражения, дошли от свиренето на китариста, аз разбрах, че стържещият ужас на дяволската музика ще продължи да бъде съблазън за всички, а най-вече – за младите и неутвърдените. Но ето, че Исус настоятелно посочи към петият от пламъците на Менората, като ми казваше:

"Виж сега и псалтирът, който също е струнен инструмент, като арфата и китарата. И забележи каква е силата на неговия музикант..."

Погледнах към пламъка, а тогава Светлината на Духа ми разкри и музикантът, държащ псалтира. Той носеше очила и имаше изпито лице и нос, като на бухал или кукумявка. И ето, че Вавилонският служител опъна струните на псалтиря, като казваше на хората пред себе си с писклив глас:

“Нека бъдем едно пред бога. С едни думи да му се молим, с едни думи да го величаем, с едни думи да го призоваваме. Затова повтаряйте всички след мене:

“Дойдох при образа ти, боже. Да се поклоня и да бъда едно с всички, които ти се покланят. Вземи сърцето ми и го напълни с образа си. Вземи всички ни и ни направи един образ с тебе, един дух с тебе, защото ние с тебе сме едно...”

Без да чакат повторна покана, човеците единодушно започнаха да повтарят думите, изречени от музиканта. А тогава през сърцата на всички човеци премина сянка от тъмнина, идеща от самия златен идол. И колкото повече човеците повтаряха думите на музиканта, толкова по-осезателно сърцата им потъмняваха, докато дойде миг всички да коленичат пред златния идол и да го изповядат като Бог и Спасител.

Гледайки на абсолютно безропотното изпълняване на молитвата, дадена от музиканта, аз се обърнах към моя Господ като Го попитах:

“Исусе! По силата на своя замисъл псалтирът не би ли трябвало да е музикален инструмент, който придружава думите на сърдечната молитва към Тебе? В крайна сметка, ако този инструмент е псалтир, то ние трябва да търсим неговата изява чрез псалмите. Така ли е, Господи?”

“Точно така е, момчето Ми. Но ти сега не виждаш човеци, които искат да бъдат водени в молитвата си от Бога. Не! Сега сърцето ти вижда земни и плътски черепки, които искат да бъдат контролирани и омайвани. Те са на неправилно място, с неправилно водителство и пред неправилния образ.

Каж ми тогава! Коя е силата на дявола, с която той омайва, контролира и манипулира човеците?”

“О, Исусе! Тази сила е чародейството. Тъй че този Вавилонски музикант е чародей на Сатана, силен да омайва и манипулира сърцата, които е съблазнил и привлякъл към себе си...”

“А не казва ли Словото, че именно такава е силата на последния Вавилон на земята? Кой от земните и плътските би устоял на струните на този псалтир, след като всичките му помисли са за един поклон, който да му донесе просперитет и благоденствие?”

Ето, казвам на всички Мои, че ако не отхвърлите всяка зла пощявка и всяка мисъл по долното, за да се предадете на мисли по горното, то Моят Образ ще се отдалечи от вас, а златният образ на дявола ще се приближи до вас.

Ще устоите ли тогава на чародеите му? И ще се откажете ли да говорите думите на масовото омайване, след като ги изповядат стотици и хиляди около вас? Не знаете ли, че докато има злато и пари, Вавилон ще има и достатъчно чародеи, готови да омайват и контролират сърцата на човеците?

Но ето, вижте видението, което давам на пророка Си и забележете активността на чародея. Защото тази активност е причината да заявя против духа на Езавел, който учи мнозина да блудстват и да ядат идоложертвено...”

Докато Исус говореше думите Си на сърцето ми, аз отново погледнах във видението. Тогава с ужас забелязах, че човеците, послушали звуците на Вавилонския псалтир, вече падаха пред златния идол. И като взимаха късчета от златото му, пъхаха ги в устата си и ги дъвчеха. Всъщност – запленени от богатството и от просперитета, даван им от дявола, те свидетелстваха за него с устните си. Това беше толкова грозно и противно, щото казах на моя Господ:

“Исусе! Не ми давай да гледам повече тази мерзост. Защото тия ядат идоложертвено и апетитът им няма край...”

В отговор Господ с твърд глас ми отговори:

“Тия ли смяташ, че ядат? Та ти все още не си видял на какво е способен шестият музикант! Затова виж и него през шестия от пламъците на Менората!”

Отново послушах Исус и погледнах през Светлината на шестия пламък. А тогава очите ми забелязаха един охранен и твърде дебел господин, издигнат на сцена пред златния идол. Коремът на този Вавилонски музикант беше изхвъркнал напред, като на бременна жена в деветия месец. И въпреки, че аз търсех да видя къде е музикалният му инструмент, така и не го видях. Това ме накара да попитам Исус с учудване:

“Какво става, Господи мой? Не виждам никакъв музикален инструмент, а само един твърде дебел човек. А не трябваше ли Ти да ми покажеш музикант, който свири на гайда?”

“Точно така е. Ти сега виждаш именно гайдарят на Вавилон...”

“Но къде е инструментът му, Исусе?” – продължих да настоявам аз. А Господ, като протегна ръка в Светлината на пламъка и посочи гайдаря, вече ми казваше:

“Ето го инструментът. Пред очите ти е, но ти не искаш да го видиш...”

С внимание погледнах показалеца на Исус, а Той ми сочеше дебелия корем на господина. Това ме накара искрено да се разсмея и отново да попитам Господ:

“Исусе! Нима коремът на този човек е гайдата, с която той трябва да свири?”

“Точно така е, момчето Ми. Защото силата на тази гайда е много по-голяма, отколкото можеш да си представиш. Затова сега виж какво ще стори този Вавилонски поклонник, за да измами и съблазни човеците пред него...”

Отново гледах във видението, когато забелязах как господинът прегърна корема си досущ както гайдарят гайдата си. И като се оригна звучно, започна да пее с думите:

“Ох, алелуя! Исус наистина е чудесен! Той никога не ни е оставял. Той никога не ни е забравял. Нека се поклоним на образа му и след това да ядем изрядните му ястия. Нека се поклоним на образа му и след това да пием изрядните му питиета. Да ядем и пием, защото той е с нас. Да ядем и пием, защото хлябът няма да се свърши и виното няма да намалее...”

След думите на гайдаря всички ония човеци започнаха да викат “Амин”, но самото възклицание при едни прозвуча като грухтене, а при други – като квичене. И те, втурнали се към златния образ, изплезиха езиците си и започнаха да го ближат. А тогава Исус ме попита:

“Как мислиш? Какво е за тия Божието Царство? Правда, мир и радост в Святия Дух ли? Или ядене и пиене на корем?”

“О, Господи! Твърде гнусни са тези човеци! Защото бог е станал не друг, но собственият им стомах. Понеже именно от стомаха на гайдара те чуха “благовестието” на бога си. И като приеха вид на свине, втурнаха се да ближат идола...”

“А такава ли е Моята Свята заповед към Църквата Ми? Такива ли са Моите Свети повеления? Такъв ли е Моят Свет Пример? Не каза ли Апостолът Ми Петър именно за тия свине думите:

“Защото, като говорят с надутото празнословие, (ето ви го надутият корем, сиреч, гайдата на Вавилонското засеняване) те с разтленността подмамват в плътските страсти ония, които едвам избягват от живеещите в заблуда. Обещават им свобода, а те сами са роби на разврата; защото от каквото е победен някой, на това и роб става. Понеже, ако, след като са избягали от светските мръсотии чрез познаването на Господа и Спасителя Исуса Христа, те пак са се сплели в тях и остават победени, то последното им състояние е станало по-лошо от първото. Понеже по-добре би било за тях да не бяха познали пътя на правдата, отколкото след като са го познали, да се отвърнат от предадената на тях света заповед. С тях се е случило това, което казва истинската пословица: Псето се върна на бълвоча си, и: Окъпаната свиня се върна да се валя в тинята...”⁹

Да стоят ли тогава Моите под засеняването на чревоугодници? Да приемате ли свидетелствата на търбуси и доволното оригване на лапачи, като Небесно благовестие? Ето, казвам ви, че едно огромно число от човеци, идват при този златен идол, само за да напълнят стомасите си. И като слушат гайдата на Вавилон, скоро заприличват на свине в лакомията си и на угоени в пиршествата си. А именно против засенителите с тази гайда Апостолът Ми Яков пророкува, като каза:

⁹ (II Петрово 2:18-22)

“Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане. Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи...”¹⁰

След тези Свои думи Господ ме отдръпна от шестия пламък на Менората и посочи към последния седми, като ми казваше:

“Виж последния от музикантите на Вавилон, който Светлината на Духа ще освети и изобличи пред очите ти. Защото той успява там, където останалите засенители не могат...”

С възмущение приближих лицето си до последния седми пламък на Менората. А очите ми видяха човек, който беше всред самите множества, наобиколили златния идол. Той протягаше ръце към всички поклонници, като им казваше:

“Свирете на всеки музикален инструмент и с всяка музика, с която хвалите образа на нашия бог. Защото той ме е поставил пред образа си, за да му привеждам всички, които непрестанно го хвалят. По всякакъв начин и с всякаква музика, за да получи славата, която му подобава...”

Думите на засенителя имаха голям ефект всред поклонниците. Защото те го наобиколиха и започнаха да изваждат дудучета и окарини, кларинети и акордеони, саксофони и тъпани. Тъй че в крайна сметка Вавилонският засенител вече водеше твърде пъстра музикална процесия. А привлечени от музиката и инструментите на тази процесия, около свирещите се събраха огромни множества. И ето, че Господ отново ми проговори, като ми казваше:

“Виждаш ли ги? И можеш ли сега да си обясниш на какво отговаря тази пъстра музикална процесия, която в Словото Ми е записана като “всякакъв вид музика”?...”

“О, Исусе! Това, без съмнение, са рояците от всякакви извратени секти и лъжеучения, с които дяволът успява там, където другите му инструменти не са били успешни. Но аз виждам една закономерност при всичките му музикални инструменти. И тя е, че от тръбата та и до всякакъв вид музика – всички целят едно:

¹⁰ (Яков 5:5-6)

Човеците да се поклонят на златния идол, когото наричат Исус Христос! Тъй че всяка от църквите на Вавилон безусловно признава ръководството и влиянието на златния образ и идва да му се покланя...”

След последните ми думи Гласът на Исус стана твърде строг. И Той, като повдигна златната Менора в ръцете Си, започна да ми говори, като казваше:

“Ти непременно трябваше да видиш цялата музикална процесия на дявола и силата на неговото засеняване. За да покажеш на Моите заблудите, от които трябва да излязат. Как мислиш тогава? Каква ще да е пламенната огнена пещ за Моите последователи? Кой ще разпали тази пещ седмкратно, та да сплаши докрай вярата на Божиите чеда? Няма ли това да са всички измамани и излъгани, които вече са се поклонили на златния идол и са го нарекли “Исус”?”

“О, Господи мой! Та нали когато Твоите решат да дойдат при Тебе на Хълма, те ще свидетелстват, че Ти Си ги призовал при Себе Си? А тогава непременно ще настъпи жесток конфликт. Защото поклонниците на другия Исус ще посочат идола си и ще кажат, че той не им е заповядал друго, освен да стоят при него и да му се кланят. Тъй че за всички, поклонили се на златния образ, Твоите последователи ще са досущ като антихристи...”

“Сега разбираш ли, че именно поклонниците ще разпалят пещта седмкратно? С огън от хуления и чародейства, опозоряване и анатемосване, лъжи и злоба, ярост и презрение. Тъй че чрез собствените си поклонници дяволът ще потърси отмъщение и възмездие над всички, които отказват да се поклонят на златния му образ. Впрочем – виж и самото разпалване на огнената пещ, което ще ти покажа в отделно видение...”

3. СЕДМОКРАТНОТО РАЗПАЛВАНЕ НА ОГНЕНАТА ПЕЩ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Излишно е да те питам дали си разпознал поклонниците на златния образ от предишното видение. Истината е, че те са напълнили цялата земя и няма държава или град, където мерзостта им да не е станала явна. Ти няма да чуеш никой от тях да съжالياва за избрания си път и за сторения си поклон. Защото всеки от тях с гордост и надменност заявява, че е спасен от "Исус" и че няма нужда от покаяние, понеже вече е праведен.

Нека ти кажа, че техният "Исус" не е моят Исус. Не е Тоя, Който ти говори от страниците на тази книга. Техният "Исус" мирише отдалеч на долари и търговия, и на дипломи и конференции. Но и техният Исус е заповядал на всеки от тях, като е казал:

"Доведете всички при образа ми! Накарайте всички да ми се поклонят и да ме изповядат!"

И ето, че вдъхновени от тръбата, свирката, арфата, китарата, псалтира и гайдата, поклонниците тръгват да събират души и да ги водят на мястото на поклонението. Така те идват и при теб...

Ще ги пуснеш ли в сърцето си?

Ще влезеш ли в мерзостта на запустението им?

Ще приемеш ли измамата на лъжепророка за Истина, та да отидеш на последното поле Дура и да се поклониш на дявола?

Зная, че ще кажеш:

"Да не бъде, братко мой! Аз искам да следвам Исус, а не измамния златен образ на Вавилон!"

Ами щом искаш да следваш Исус, то се приготви да пострадаш! Да пострадаш така, както са страдали всички последователи на Бога от времето на Седрах, Мисах и Авденаго, та и до днес. Защото пред пътя на вярата ти, с която искаш да се качиш на Хълма, ще се яви същата огнена пещ, която се яви и при Седрах, Мисах и Авденаго.

Нека тогава да ти разкрия и самото видение, което Господ показа на сърцето ми. Защото аз все още стоях с Него в Божията съкровищница, когато Той ми проговори, казвайки:

“Искам да предадеш всичките Ми думи на Моите братя и сестри. Искам да им кажеш, че Господ днес им дава златната Си Менора със седемте ѝ пламъка. Защото във всеки от тия пламъци е Святият Дух на Отеческото благоволение и разпознаване.

Дух, с Който ще се възпротивите на тръбата на лъжепророка. Дух, с Който ще се възпротивите на свирката на теолога. Дух, с Който ще се възпротивите на арфата на съблазнителя. Дух, с Който ще се възпротивите на китарата на сатанинския хвалител. Дух, с Който ще се възпротивите на псалтира на чародея. Дух, с Който ще се възпротивите на гайдата на чревоугодника. Дух, с Който ще отхвърлите всяческите опити на всякакви Вавилонски служители и служения.

А когато сторите всичко това и откажете смъртоносния компромис с лъжата, то непременно последният Навуходоносор ще разпали седмкратно огнената си пещ, за да ви хвърли в нея.

Вижте тогава и самото разпалване на пещта, което дяволът ще стори чрез поклонниците си...”

След последните Си думи Господ докосна главата ми, а пред очите ми се появи същото онова видение със златния образ. Този път обаче до златния образ имаше съградена пещ, в която горяха пламъци. А отстрани до пещта видях змеят, звярът и лъжепророкът, които не изглеждаха никак щастливи, въпреки масовото поклонение пред златния образ. Напротив – Сатана крещеше на лъжепророка, като му казваше:

“Как да се яви синът ми на земята, след като не си успял да измамиш всичките човеци? Вложих в този златен образ всичкото изкуство на мъдростта си и цялата сила на лукавството си. А и до днес има една Менора, останала от времето на Навуходоносор, с която Синът на Йеова бодеше очите ми. Хвани Неговите и им въздай! Какво още чакаш? Разпали пещта си както някога. Защото очите ми не могат да гледат как някой опозорява образа на сърцето ми!”

След думите на Сатана лъжепророкът ловко скочи, като влезе в сърцето на тръбача си. И ето, че тръбачът засвири силно с тръбата си, като казваше с гневен глас на всичките си поклонници:

“Божии чеда! Да позволим ли на църковни отстъпници да стават укор на благовестието и препънка на вярата? Да позволим ли на човеците, които не познават Исус, да хулят и презират нашата обхода с него?”

В отговор на думите му поклонниците изкрещяха в един глас:

“Да не бъде! Няма никак да позволим някой да хули образа на нашия спасител! Нека накажем такива! Нека отсечем такива! Нека покрием с позор и отрицание живота им!”

Крясъците на поклонниците се харесаха на тръбача, но той все още не беше доволен. Затова Вавилонският музикант се приближи до златните нозе на идола, като извика отново:

“Да хули ли някой пътя на църковния просперитет, с който господ издигна силната си и мощна църква на земята? Да бъдем ли бедни като ония, които не познават силата на небесното изобилие и бога на Авраам? И да позволим ли на нечестивци да ограбват вярата, с която дойде всичкото изобилие на живота ни?”

Тоя път думите на лъжепророка имаха най-огромно влияние върху поклонниците му. Защото всеки от неговите докосна с ръка сърцето си, където бе положил късче от златото на идола. И поклонниците единодушно изкрещяха за втори път:

“Да въздадем на такива хулители от божия гняв! Да ги отсечем като съблазнители и нечестивци!”

Яростта на човеците беше толкова голяма, щото пламъци на дяволска омраза започнаха да изригват от сърцата им. А тогава Сатана извика към лъжепророка, казвайки:

“Събери огъня на тази ярост от сърцата на нашите човеци. И разпали пещта още повече...”

Без всякакво бавене духът на Антихрист прелетя сред всичкото си множество и събираше огъня на всичката възможна ярост, като го хвърли в пламенната пещ до самия златен образ. Но това се видя недостатъчно на Сатана, тъй че той размаха крила като казваше втори път на лъжепророка:

“Искам огън! Още огън, още, още, още... Тая пещ трябва да гори като недрата на ада...”

Така лъжепророкът за втори път скочи ловко, като влезе в сърцето на Вавилонския свирач. И ето, че свирачът реагира, казвайки на поклонниците си:

“Кой е оня, който ще хвърля укор върху църковните доктрини и няма да зачита словото на образованите и дипломираните? Кой е оня, който ще хули теолозите и ще хвърля презрение срещу най-святите учители и настойници на божията благодат? Да позволим ли църквата да бъде разграден двор, без доктрините на истината? Да позволим ли на необразовани и недипломирани човеци да ни заблуждават относно завета и учението на господата? Да хвърлите ли вие дипломите и свидетелствата си като непотребни, след като дадохте за тяхното получаване години и пари?”

Думите на свирача накараха стотици да подскочат и да стиснат още по-здраво дипломите и грамотите си. А след това всички вкупом да закрещат:

“Да въздадем на недоктриналните! Да ги анатемосаме от Христа! Да затворим вратите на църквите за всички плевели, които неприятелят се опита да посее в нивата на образованието и църковните доктрини. Амин, амин!”

Тази реакция накара свирача да се подсмихне лукаво. А след това да скочи и да се възкачи до главата на златния идол, казвайки:

“Оня, който хули доктрините, не докача ли зениците на нашия господ? Оня, който отказва да се образова, не се ли бунтува срещу думите на устата му? Да търпим ли тогава човеци, които твърдят, че той лично им говори и им дава погледа си, когато ви казвам, че нашият господ ги намира за еретици и антихристи? Ще им въздадем ли от божия гняв? И ще запазим ли стадото зад оградата, далече от вълците грабители?”

Тоя път думите на свирача попаднаха точно в целта. Защото цялото множество задюдюка и всичките човеци вкупом креснаха:

“У-у-у-у! Да прокълнем такива човеци! И нашият господ да им въздаде в гнева си?”

И ето, че за втори път Сатана посочи към Вавилонските поклонници, като казваше на лъжепророка:

“Тоя огън вече ми харесва. Той е досущ като при тълпите пред Пилат Понтийски. Вземи го, душе на Антихрист и нагореци още повече моята пламенна пещ...”

Така лъжепророкът отново прелетя през тълпите, като събираше огъня на всичката омраза и отрицание, с които обладаните от свирача показваха отношението си към Божиите слуги, пророците. Но и този път горещината на пещта се видя малка за дявола. И той за трети път изкрещя на лъжепророка, като му казваше:

“Какво още чакаш? Иди при твоя угодник с арфата! И го накарай да разпали огън, който напълно да ме удовлетвори...”

Така, за трети път, лъжепророкът скочи върху музиканта с арфата. И ето, че последният докосна струните на инструмента си, като казваше на тълпите:

“Да позволим ли на човеци, които не са получавали свръхдоза от духа на Исус, да ни лъжат относно волята му? Ето, той лично говори на сърцето ми относно тях, които отказват да приемат словото му. Те непременно ще бъдат наказани и осъдени от него. Защото кой е оня, който си позволява да съди божиите генерали? Кой е оня, който ще възпира сърцата, та да преживеят божието докосване? Ще търпите ли такива в общението си? Ще приемате ли такива като братя, родени от единия дух?”

Слушайки музиканта с арфата, тълпите креснаха:

“Да не бъде! Ние непременно ще им въздадем и ще ги покрием с позора, който заслужават. Защото никой не може да съди божиите генерали и да отхвърля свръхдозата на божието докосване...”

Яростта на тълпата се хареса на музиканта. И за да я засили още повече, той скочи ловко и застана до гърдите на златния идол, като казваше:

“Не губете божието освежаване! Не си позволявайте да изгубите последното движение на духа! Защото то е днес, когато църквата заблестява като светлина на света. И кои са онези, които биха попречили на човеците да се поклонят на Исус и да го изповядат за бог? Ние непременно ще ги отсечем и ще разрушим служенията и свидетелствата им...”

Този път думите на музиканта с арфата имаха пълен ефект. И тълпите, надъхани повече от всякога, започнаха да викат:

“Да прокълнем съблазнителите. Да изгоним инакомислещите. Да ликвидираме всяко друго слово, освен онова, което ни води при образа на нашия господ...”

И ето, че за трети път Сатана посочи към разпаления огън от арфата, като казваше на лъжепророка:

“Ето такъв огън искам! Ето такъв огън ми харесва, понеже е досущ като огъня в двора на първосвещеника, където Петър си грееше ръцете. Но трябва още огън, още, още, още...”

Имаш още четири музиканта, които можеш да вдъхновиш, за да надъхат тълпите. Защото е малко нещо пещта ми да е гореща, като недрата на ада. Тя трябва да стане гореща като силата на Слънцето горе. Само тогава ще мога да погълна онези, които не ме изповядат за бог, и не приемат златния ми образ, като образ на Исус...”

Без всякакво бавене лъжепророкът се разгърна с всичката си сила. И като влизаше последователно в сърцето на чародея, китариста, чревоугодника и всичките останали музиканти, той ги накара да надъхват тълпите и да разпалват омразата им срещу всички, които не биха се поклонили на златния образ. Така, в един миг, мястото при златния образ, беше като огнена бушуваща буря от крясъци, проклинания и хули. А духът на Антихрист събра всичките пламъци на тази буря, като ги хвърли в пещта, тъй че последната стана огнен левиатан, готов да ужаси до смърт всеки, който би се приближил до него. Едва тогава Сатана беше удовлетворен. И като посочи пещта на Антихрист, каза му:

“Кой няма да се страхува от името ти и да го прослави? Кой няма да те изповяда пред силата на тази огнена заплаха? Ето, има някои които не те приемат и мислят, че ще устоят. Но аз сега ще възрадвам сърцето ти и ще ги хвърля в пещта, която съм разгорил седмкратно...”

Така дяволът се обърна към лъжепророка, като отново му заповяда, казвайки:

“Прати слугите си, за да вържат и докарат при тази пещ онези, които и до днес се кланят на Менората на Йеова и отказват да се поклонят на Мамона...”

Послушал сатанинската заповед духът на Антихрист размаха крилата си, като се отдалечи от него и бързаше да изпълни волята му. А точно тогава Господ ме докосна с ръка, като ми казваше:

“Как мислиш? Не поражява ли тази пещ всичката ти представа? Не е ли твърде силен огънят ѝ?”

“О, Исусе! Много повече Ти поражяваш представите ми! Защото Ти Си Четвъртият, Който опазва тримата в този огън! И аз никак не вярвам, че огънят в тази сатанинска пещ е достигнал силата на Огъня в Божието Светилище! На Сатана може да му се иска това, но този път бащата на лъжата е излъгал сам себе си...”

Господ се усмихна и ме погледна с огромна нежност. А след това погали главата ми, казвайки:

“Виж тогава, че духът на Антихрист наистина ще избезумее против трите Ми последни поколения, оприличени на Седрах, Мисах и Авденаго. И като ги докара пред пещта, ще заповяда да бъдат хвърлени в пламъците ѝ. Но ти гледай! Защото силата на пророка е в онова, което Господ му дава да види и да изяви...”

Отново гледах на пламенната огнена пещ и на всичките Вавилонски поклонници, които крещяха и злобееха в най-голямата си възможна омраза и ярост. А тогава очите ми видяха Седрах, Мисах и Авденаго, подкарани под конвой към самата пещ.

“У-у-у-у! Измамници! Дано пукнете!” – викаха едни.

“Господ днес да ви прокълне и накаже!” – крещяха други. Но тримата Божии човеци вървяха с такъв непоколебим мир в сърцата си, щото в този миг сърцето ми ги облажаваше повече от всичко. А когато застанаха до самата огнена пещ, пред присъствието на змея, звяра и лъжепророка, посоченият сред музикантите тръбач кресна в лицата им, като казваше:

“Вие, съблазнители и отстъпници от Исус! Нарочно ли не се поклоняте на образа на господата и не коленичите пред славата му? И няма ли точно сега при звука на тръбата, свирката, арфата, китарата, псалтиря, гайдата и

всякакъв вид музика да паднете и изповядате златния образ като господ на сърцата си? Ако паднете – добре! Ще ви приемем отново в лоното на църквата! Но ако не паднете – тозчас ще бъдете хвърлени в огнената паст на тази пещ. И кой е тогава оня мним Исус, толкова различен от нашия, който ще ви спаси от гонението и яростта на всичките ни църкви?”

В отговор на тръбача, Седрах, Мисах и Авденаго погледнаха към него с Дух на Небесно превъзходство и пълно презрение. А след това му отговориха, казвайки:

“На нас не ни трябва да ти отговаряме за нищо. Ти служиш на своя си господар, а ние – на нашия. Ти проповядваш богатството на този свят, а ние – богатството на бъдещия. Ти получаваш заплата в този живот, а ние – заплата в Небесното Царство. И сега ти казваме, че на златния ти образ няма да се поклоним, ако и да си му дал Името, което е над всяко друго име. А нас не ни спасява само Името на Исус, за да се кланяме на всичко, което е кръстено с него, но най-вече Духът, Който свидетелства за това Име. Ти имаш Името на Исус, но го използваш за да кръстиш с него един златен сатанински идол на сребролюбие и просперитет. От това, че си го кръстил “Исус”, този идол не е престанал да бъде дяволска сила, но е станал още по-страшен и лукав. Ето затова на идола ти няма да се поклоним, и пред свирачите ти няма да преклоним главите си. Ако Господ Исус е решил, Той ще ни избави от пламъците на тази пещ. Но даже и да не ни избави, пак на идола ти няма да се поклоним. Защото за нас да живеем е Христос, а да умрем – придобивка...”

Чул думите на тримата, тръбачът пребледня, а самият Сатана скочи от мястото си, като изкрещя думи, които бях чувал:

“Да умрат, да умрат, да умрат! Не ми трябва еврейски пример във Вавилон! Не ми трябва в царството Сионска зараза...”

И ето, че по даден знак Божиите човеци бяха заблъскани към пламенната огнена пещ. А точно тогава Исус ме докосна с ръка, като ми казваше:

“Погледни внимателно на Моите Верни свидетели! Защото само след миг Огън от Отца Ми ще ги покрие преди влизането им в огнената пещ. И ти, като гледаш, забележи знамението, което ще се открие върху тримата Ми свидетели...”

С огромно вълнение погледнах на Седрах, Мисах и Авденаго, когато забелязах как Святият Божий Дух се спусна над тях. А тогава се случи чудо. Защото шалварите на Седрах просветляха, а след това просветля и хитонът на Мисах. А само миг преди влизането в пламъците на пещта, заблестя и мантията на Авденаго. И ония трима човеци бяха обгърнати от Огъня на Бога и Отца, с който вече влизаха в огнената пещ. Нещо повече – яростта и омразата към тримата Божии човеци беше толкова голяма, щото онези, които ги блъскаха, умряха първи от огъня на собствените си сърца. А тогава Исус повторно ми проговори, казвайки:

“Забеляза ли чудото?”

“Да, Исусе! Видях как Святият Дух освети шалварите на Седрах, хитона на Мисах и мантията на Авденаго. А миг след това те бяха обгърнати от Огъня на Божията Любов. Но как да разбере това знамение – сам не зная...”

“Аз зная това!” – ми каза Исус и продължи:

“Защото сега Отец Ми те направи свидетел на тайната на Неговия Извечен Избор, почиващ върху Званите, Избраните и Верните. Тъй че Той благоволи в шалварите на Седрах, в хитона на Мисах и в мантията на Авденаго. А това Негово благоволение аз трябва да ти разкрия в едно друго видение, което е далече по-горе от златния образ на това поле и от огнената му пещ...”

След тези думи на Исус видението с огнената пещ се прекрати, а Господ вдигна сърцето ми и го възвиси нагоре.

4. ДРЕХИТЕ НА СЕДРАХ, МИСАХ И АВДЕНАГО (ВИДЕНИЕ ЗА СИЛАТА НА ЗВАНИТЕ, ИЗБРАНИТЕ И ВЕРНИТЕ)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Отново ще повторя вече казаното в началото на тази книга. И ще те помоля да я приемеш като отговор от Исус в сърцето си. Защото мнозина днес се страхуват да си представят размерите и горещината на огнената пещ, а камо ли да пристъпят и преминат през нея невредими и неповредени. И какво се получава тогава? Получава се това, че човеци приемат в сърцата си пророческия призив на Спасителя, а след това, уплашени от яростта и гонението, се връщат назад...

Нека ти кажа, че последното им отстъпление ще е много по-страшно от първото. Защото такива не биха имали оправдание в деня на Страшния Съд, нито биха имали основание да кажат на Вечния Съдия:

“О, Господи! Много ни се искаше да излезем, но така или иначе трябваше да останем в мястото на мерзостта и запустението. Но въпреки, че бяхме там, ние знаехме, че златният образ е фалшив. Нали сега няма да имаш нищо против нас?”

Ако много ви се е искало да излезете, то непременно бихте го сторили, понеже сам Бог е заповядал на чедата Си да излязат от блудницата. Но ето, понеже останахте всред блудницата, то с делата си показахте, че тя ви е по-скъпа от Делото и Примера на Господ Исус Христос.

Как тогава ще искате Господ да няма нищо против вас, след като с присъствието си пред златния идол вие сте давали самочувствие и сила на лъжепророка? Как ще искате да избягате от осъждението, след като сте обикнали златото, което е долу, а сте намразили Златната Менора на Святия Дух, която е далече по-горе? Не дава ли днес Господ да гледате през светилата на тази Менора, както някога даде на тримата Си Свети мъже? Не дава ли днес Господ да различите Неговата Тръба от тръбата на лъжепророка, Неговата Свирка от свирките на теолозите, Неговата Арфа от арфите на писатели-търговци?

Аз знаая, че няма много още да пиша, понеже товарът на Божиите видения и Божията Скръб е твърде голям над сърцето ми. Нещо повече – знаая, че Добрият Самарянин ще се погрижи за магаренцето Си и ще му даде почивка. Но докато още пиша и призовавам братята и сестрите си, аз ще пламтя от ревността на Исус и ще се конфронтирам до смърт със златния образ на Вавилон и с мерзостта на всичките му търговци.

А сега нека да те направя свидетел на най-удивителните видения в тази книга. Виденията, които станаха причина тя да има категоричното заглавие **“Четвъртият в огнените пламъци”**.

В мига, когато извиси сърцето ми със Себе Си, Господ започна да ми говори, като казваше:

“Помисли добре върху библейския разказ за Седрах, Мисах и Авденаго. А след това Ми кажи как излязоха те от огнената пещ...”

“О, Исусе! Те излязоха напълно невредими и неповредени. А Словото Ти казва, че върху тях не бе преминала дори миризма от огъня на пещта...”

“Как мислиш тогава? Защо Четвъртият се яви сред тримата Си приятели? И защо Силата Му да ги опази се показва Съвършена?”

“О, Господи мой! Сам Ти Си казал в Евангелието на всички ни:

“Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата. Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата. Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях...”¹¹

И аз, гледайки на библейския разказ за Седрах, Мисах и Авденаго, забелязвам, че те бяха вързани по плът, но останаха развързани по Дух. Нещо повече – със самата си изповед те вързаха силата на лъжепророка и извикаха Божията Огнена Любов върху себе си. Тъй че тримата влязоха в пещта, като събрани в Твоето Име, и Ти, Четвъртият, се яви посред тях...”

Погледът на Исус ми подсказа, че съм отговорил според както Той е очаквал от мене. Но ето, че Господ отново ми проговори, като казваше:

“А забеляза ли как в библейския разказ е писано:

¹¹ (Матей 18:18-20)

“Тогава тия мъже бидоха вързани с шалварите си, хитоните си, мантиите и другите си дрехи, и бяха хвърлени всред пламенната огнена пещ...”¹²

Как мислиш тогава? Не е ли имал дяволът причина, за да върже именно шалварите, хитоните и мантиите на тримата? И не се ли просветлиха именно тези дрехи на Седрах, Мисах и Авденаго във видението, което ти дадох?”

“Точно така е, Исусе! Именно тази е тайната, която сърцето ми жадува да узнае. Понеже и на нас са ни нужни шалварите, хитонът и мантията...”

Докато говорех с моя Господ, ние вече бяхме всред Небесния Ерусалим. А тогава Исус вдигна ръката Си и посочи вратите на Божието Светилище, като ми казваше:

“Сега ще влезем с теб в Светилището на Отца Ми. И не просто в Светилището, но в стаята на Божията Мъдрост. За да видиш как Мъдростта създава най-скъпоценните дрехи за духовния човек. Шалварите на Званите, Хитона на Избраните и Мантията на Верните!”

По-скъпоценни и прекрасни думи сърцето ми едва ли можеше да получи от устните на Исус. Ето защо с огромно вълнение аз Го последвах в Светилището, където Той отвори странична врата. Така пред очите ми се яви стаята на Божията Мъдрост. Това беше твърде интимно и прекрасно място. Място, заредено с толкова Свято и чисто Божие присъствие, щото аз дори не смеех да си поема дъх. А тогава Исус ми придаде увереност, като ми каза:

“Влез, Стефане! Защото не си извикан тук заради самия себе си, но заради всички, които трябва да оцелеят и победят в последното смутно време на земята. И сега виж подробностите в тази стая. Защото те са твърде важни за Вярата на Божиите чеда...”

Едва след думите на Исус аз можех да разгледам самата стая. Така забелязах, че в нея имаше тъкачен стан, направен от твърде благородно и красиво дърво. А встрани от самия стан, аз видях Божието Слово, разтворено на определени страници. Самото Слово не беше просто книга от хартия, но

¹² (Даниил 3:21)

по-скоро Дух и Светлина, които Мъдростта използваше за делото си. Така, като разгледах самата стая или онова от нея, което ми се даваше да видя, Исус ми заповяда, като каза:

“А сега седни до Мен, защото Мъдростта ще влезе в стаята си. За да извърши Волята на Отец Ми, която е свързана с дрехите на Седрах, Мисах и Авденаго...”

Послушал Исус, аз седнах и притихнах до Него. А тогава в стаята влезе Божията Мъдрост. И този път тя беше уподобена на Небесна девойка. Така Мъдростта се приближи до моя Господ и коленичи пред Него, като Му казваше:

“Възлюбен на Отца Ми! Дай на слугата Си да види делото, което върша! Дай му да види как се приготвят дрехите на Званите, Избраните и Верните...”

Исус се усмихна сърдечно на думите ѝ, а след това ми даде знак с ръка, за да гледам на вършеното от нея. И ето, че Мъдростта простря белите си ръце към Божието Слово. И като вдигна от Духа и Светлината небесносини нишки, намотаваше ги около пръстите си. А след това се приближи до тъкачния стан и започна да ги вплита в опънатите му конци. Така тя повторно дойде до Божието Слово и отново взимаше небесносини нишки от Духа и Светлината, като ги носеше при стана и отново ги вплиташе. Не зная колко време Мъдростта вършеше това. Но накрая Господ ми даде знак да се изправя, като ми казваше:

“Пристъпи след Мене до тъкачния стан на Отческата Мъдрост. И виж откъде тръгват първите нишки, нужни на Мъдростта и къде свършват последните...”

Побързах да пристъпя след моя Господ, когато очите ми видяха как нишките се бяха превърнали в чудесен небесносин плат. И ето, че Исус докосна началото на плата и първите нишки, като ми казваше:

“Докосни ги от началото до края! За да видиш каква е дрехата, нужна на всички, които са Звани по Божието Извечно намерение...”

Протегнал ръка, аз докоснах началото на небесносиния плат и прокарах пръстите си през него. А тогава през сърцето ми премина Самият Свят Дух на Бога. Той премина като Слово, като Евангелски разказ, който

започваше от кръщението на Исус при река Йордан, през изпитанието на Исус в пустинята и стигаше до Голготския Кръст. А Силата на самото Слово от плата бе многократно по-голяма от какъвто и да е прочит на Евангелието. Защото този плат беше Призив, Дух, и стоене в Съвършената Божия Воля. А тогава Исус ми каза:

“Ето такъв е платът, с който Божията Мъдрост изтъква шалварите на последните Божии Звани. Всеки, който облече тези шалвари, тръгва по Пътя на Човешкия Син, за да изявява Примера Му и да върши делата Му. Как мислиш тогава? Защо нишките на този плат тръгват от Йордан и стигат до Голгота?”

“О, Исусе! Аз вярвам, че именно на това сме призвани и ние от Небесния Отец. Да тръгнем със Силата на Твоите нозе и да изявим на света Твоя Пример...”

“А какъв беше един от първите примери на твоя Господ? Кой дух Ме пресрещна в пустинята и поиска да му се поклоня?”

“О, Исусе! Дяволът дойде против Тебе с духа на Мамон. Но Ти порази този дух с дъха на устните Си...”

“Сега разбират ли Моите, че ако искат да победят последния златен образ, те непременно трябва да имат небесносините шалвари на Седрах? Защото да имате тези шалвари ще рече да се движите с Дух от Духа Ми, с Пример от Примера Ми, със Слово от Словото Ми и с Живот от Живота Ми. Така всеки от вас, ако и да ходи на земята, ще пребъдва в Небето. И ето затова цветът на тези шалвари е небесносин.

Колкото до ония, които побързаха да се поклонят на Мамон и да го изповядат като Исус, то те се препънаха още в началото на Моя Път, понеже не са искали от Отец Ми да ги направи Звани, нито са Ме обикнали истински, за да вървят по Небесния Ми Път.

Но ето затова казвам на всичките Си братя и сестри:

Бъдете като Седрах и носете шалварите му, за да се наречете Звани от Отца Ми! Защото всеки, който е зван, тръгва по Моя Път, за да върши Моите дела и да показва Моя Пример.

Аз не ви дадох пример да ставате сребролюбци. Аз не ви дадох пример да се покланяте на дявола. Аз не ви дадох пример да се огъвате пред силата на светското богатство.

Аз ви дадох Пример как да бъдете Съвършени!

А Съвършените човеци мислят за Съвършеното и се стремят към Съвършеното! И ето затова всеки, който откаже да мисли за нещата на този свят, но поиска нещата от Моя, непременно ще бъде припознат като Седрах. И Отец Ми, Всемогъщият, ще прати Мъдростта, която слиза отгоре, за да дари подобен човек с Печата на Отческото благоволение. С шалварите на Седрах, които отговарят духовно на Пътя на Човешкия Син.

Но ти виж как Мъдростта отново ще започне да тъче на стана си. Защото там, където се е явил Пътят, непременно ще се роди и Истината...”

Отново погледнах към Мъдростта, която се приближи до Божието Слово. И като разтвори друга страница, започна да вдига от Духа и Светлината слънчево-сребърни нишки. Така тя ги навиваше около белите си ръце, а след това отново пристъпи към тъкачния стан, където вплиташе нишките в опънатите конци. Това действие Божията Мъдрост повтори няколко пъти. И ето, че накрая Исус ми даде знак, като казваше:

“Приближи се отново до тъкачния стан. И докосни плата, за да видиш откъде тръгват нишките, които Божията Мъдрост е изтъкала като хитон за всичките Избрани на земята. Защото те са Божият Мисах на последното време...”

С огромен трепет и благоговение аз докоснах плата със слънчево-сребърните му нишки. А тогава през сърцето ми премина Самият Свят Дух на Бога и аз видях Исус и учениците Му на високата планина. В този миг Господ се преобрази пред тях и дрехите Му станаха бляскави и твърде бели. Толкова бели, колкото беше и слънчево-сребърният плат, чиито нишки докосвах с ръката си. А Святият Дух отново премина през сърцето ми, за да видя че нишките и този път продължаваха до Голготския Кръст. И ето, че Исус отново ми проговори, като казваше:

“Ако някой иска да се нарече Избран от Отца Ми, то такъв нека вложи в сърцето си, че Избраните носят хитона на Моята праведност. А да носите този хитон ще рече да Ме последвате до високата планина на Преображението. Защото именно там Аз ще ви се изявя в Облака и Славата на Отца Ми.

Като Един, Който се разговаря с Моисей и Илия. Като Един, Който ви дава Духа и Силата на Моисея и Духа и Силата на Илия! Като Един, Който ще ви направи да блестите като светила на света всред opakото поколение, което търчи подир златния образ на Вавилон. И ако вие наистина проумеете, че хитонът на Мисах е светлият и чист висон на Благовестието, то непременно ще се оставите от долините на света, за да изкачите високата планина на Преображението.

Ето, години наред ви говорих чрез слугата Си от тази планина! Години наред думите Ми и виденията Ми към вас бяха бляскави и твърде бели, каквито никой белач на земята не може така да избели. И ако съм говорил на всички вас, които приемате делото на пророка Ми, то е, понеже Отец Ми ви е намерил и посочил да Му бъдете Избрани. И така да изпълните писаното:

“Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с Образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя; а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави...”¹³

И тъй, какво да речете на това, Божии люде? С Моя Образ ли искате да бъдете съобразни или със златния образ на полето Дура? Светлия хитон на Мисах ли ще пожелаете или черните костюми на търговци и престъпници? Ето, казвам ви, че никой у когото не пребъдва Божият Образ, няма никак да превъзмогне на пламенната огнена пещ, но ще побегне далече от нея и ще побърза да целуне златния образ, за да си спести гонението, а с него и славата. Но ако някой има Моя Дух в сърцето си, то такъв ще пази хитона си неопетнен и ще бъде Божият Мисах на последното време...”

¹³ (Римляни 8:29-30)

След тези Свои думи Исус отново посочи към Мъдростта, като ми казваше:

“А сега за последен път виж как Божията Мъдрост ще изработи Мантията на Авденаго...”

Отново погледнах към Мъдростта, когато забелязах как девойката разтвори Божието Слово на друго място. И като протягаше белите си ръце, вдигаше от Светлината и Духа червени кървави нишки, като ги намотаваше на пръстите си. Така тя отново застана пред тъкачния стан и започна да вплита нишките в опънатите конци. И ето, че пред очите ми се създаваше платът на една кървавочервена мантия. И аз, като не можех да откъсна погледа на очите си от самия плат, прошепнах тихо:

“Исусе! Не е ли това Кръвта Ти, с която Ти положи Живота Си за нас? Не са ли тези последни нишки напоени от Святата Ти Кръв?”

В отговор моят Господ ми каза:

“Простри ръцете си към този плат и виж откъде тръгват нишките и къде завършват...”

Едва докоснал плата, усетих как Святият Дух ме изпълни с твърде силен Огън. И аз видях моят Спасител в сумрака на Гетсиманската градина. Той се ужасяваше в мъкмата Си и Гласът Му преминаваше ту в ридание, ту в рикаене. А по челото Му от самото непосилно страдание избиха капчици кръв. Докато гледах на кръвта по челото, видението се смени с кръв по тялото Му. Кръв от бичуване и поругаване. Кръв от едно ужасно насилие, дошло от дявола и слугите му. Но и това видение се смени, а аз вече виждах Исус на самия Голготски кръст. С кръв по ръцете Му и нозете Му, с кръв, течаща от набучените тръни на главата Му. А тогава Господ хвана ръката ми и я повдигна от кървавия плат, като ми казваше с пламенен Глас:

“Ето такава е мантията на Авденаго. Мантия на Верните! Мантия за всички, които ще се съпротивят до кръв срещу златния образ на дявола. Защото именно Кръвта Ми ви прави Верни. И както Синът беше Верен на Отца до смърт на Кръст, така и вие трябва да сте Верни на Сина до смърт. Защото колко от вас биха повторили

думите на Вярността до смърт, с които думи Седрах, Мисах и Авденаго казаха на вавилонския цар:

“Навуходносоре, нам не ни трябва да ти отговаряме за това нещо. Ако е така нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил няма да се кланяме...”¹⁴

Готови ли сте да не се поклоните на дяволския златен образ, дори когато аз бих решил да прославя Името Си, като ви оставя да пострадате до смърт за Мене? Ето тази Вярност е нужна на Моите, за да устоят! Вярността, която иде със Силата на Кръвта! Защото с тази Вярност Небето е приело великите си синове и дъщери. Тази е Вярността, с която всеки от вас се облича с мантия, за да бъде Божият Авденаго на последното време!”

След тези Свои последни думи Исус се усмихна, като ми каза:

“А сега Господ твоят Бог ти заповяда да облечеш шалварите, хитона и мантията! Защото отново ще те заведе при пламенната пещ, за да преминеш през нея...”

Никога в сърцето си не бях чувствал толкова голямо благоволение от Отца и Сина, както в този миг. Затова с трепетно вълнение облякох шалварите на Седрах и усетих как духът ми е готов да литне. Миг след това Исус ми подаде хитона на Мисах и сърцето ми усети този хитон като Небесна броня за духа ми. Но най-голямото присъствие и изпълване от Духа настъпи тогава, когато Исус положи върху мен мантията на Авденаго. Защото Любов от Отца, по-силна и прекрасна от всякога, изпълни всичките ми жили и плени всичките ми помисли. И ето, че Исус посочи с ръка надолу, като ми казваше:

“Нека те заведе при пещта. Защото затова ти се дадоха всичките Небесни видения на тази книга...”

¹⁴ (Даниил 3:16-18)

5. ЧЕТВЪРТИЯТ В ОГНЕНИТЕ ПЛАМЪЦИ

Братко мой! Верни ми приятелю!

За първи път в живота си за Исус аз гледах на заплахите на дявола, като на велика привилегия да прославя моя Господ. Вървейки след Него с дрехите на Седрах, Мисах и Авденаго, аз виждах постоянно растящите пламъци на огнената пещ. И ето, че когато тази пещ беше на няколко метра пред очите ми, Господ я посочи, като ми каза:

“Влез, Стефане! Защото няма да ти е за първи път!”

Без всякакво колебание и страх, аз направих нужните крачки и влязох в пламъците на самата пещ...

О, чудо на чудесата! Огнят в пещта гореше с всичката си сила, и пламъците идваха на вълни към сърцето ми. Но нито един от тях никак не ме докосваше. Тъкмо обратното - от дълбините на сърцето ми пламна Огън от Отца, който погълна цялото ми естество. И когато направих още няколко крачки в пещта, видях Образа на моят Господ.

Видях Четвъртият в огнените пламъци!

А Той, като докосна с ръката Си шалварите, хитона и мантията, с които бях облечен, с пламенен Глас каза:

“Седрах, Мисах и Авденаго – Званите, Избраните и Верните!

Тримата, сред които непременно се явява Четвъртият!

Слушай Ме, Църкво Моя!

Слушай Младоженеца, Който те вика на Хълма!

Облечени в небесносините шалвари на Седрах, вие никога няма да напуснете Пътя! Облечени в светлия хитон на Мисах, вие никога няма да отстъпите от Истината! Облечени в кървавата мантия на Авденаго, вие ще имате Живота на Човешкия Син, за да го положите за приятелите си. А облечени в Пътя, Истината и Живота – вие всякога ще имате Четвъртия в огнените пламъци!

Ето, Църкво Моя!

От съкровищницата на Моя Отец ти дадох златната Менора и пламъците на Отческото разпознаване! От Светилището на Моя Отец ти изявих делата на Божиата Мъдрост и тайните на Божието

извечно намерение. Мислите Му, които пребъдват из род в род, за да издирват Званите, Избраните и Верните на всяко поколение! И от огнените пламъци на Вавилонската пещ викам към всичките Си приятели, като им казвам:

Мои приятели! Днес Аз ви искам възкачени на Хълма! Звани като Седрах, Избрани като Мисах и Верни като Авденаго! Държащи Божията Менора в ръцете си! Разпознали златния образ на дявола! И преминали с Четвъртия през огнените пламъци!

Аз го изговорих! Аз го изрекох!”